

Onwillig herstellende weduwnaar zoekt skelet

Als Hans' vrouw Melissa aan longkanker sterft nadat ze 54 jaar niet zonder elkaar zijn geweest, besluit hij zich dood te drinken. Maar dat blijkt gemakkelijker gezegd dan gedaan en dan volgt hij alsnog de aansporing die ze hem op haar sterfbed gaf om hem voor een depressie te behoeden: uitzoeken hoe het zit met het skelet van een vrouw dat is gevonden bij Huis ter Heide, waar Hans gelegerd was omstreeks de tijd dat ze daar de dood vond. Zo vermengt zich het verhaal van een rouwproces met het relaas van een speurder tegen wil en dank, en ten slotte met een nieuwe liefde.

Mijn beide kleindochters waren grote fans van Hans Vervoorts *Weg uit Indië*, ze hielden er op school

allebei spreekbeurten over waarvoor ze hoge cijfers kregen. En al zal dat ermee te maken hebben dat ze net als hij wortels (zij het veel verdere) hebben in ons Insulinde: wat kun je als schrijver meer bereiken? Dat boek is in hoge mate autobiografisch, zoals veel van Vervoorts boeken: het beschrijft zijn vertrek als jongen uit het tropisch paradijs naar het in meerdere opzichten kille Nederland. Een traumatische gebeurtenis die nuchter en zonder nadrukkelijke dramatiek wordt beschreven.

Dat is een kenmerk van Vervoort: zonder als schrijver emotioneel te worden, schuwt hij de emotie niet. Geen opgelegd pandoeer svp. Ook deze nieuwe roman maakt een sterk autobiografische indruk, al is zijn vrouw in werkelijkheid niet overleden – wat des te bewonderenswaardiger maakt hoe indringend hij het verlies en het gemis aan haar weet te beschrijven. Hij voelt zich bovendien schuldig aan haar dood: hij is een roker en de oorzaak dat ze decennialang heeft meegerookt.

Met de keus van de titel *Zo tedere schade...* verraadt zich de romanticus: hij is ontleend aan een liefdesgedicht van W.F. Werumeus Buning. Ver-

voort maakte carrière in onromantische beroepen als marktonderzoeker en directeur van een tijdschriftuitgeverij (*Vrij Nederland*, *Opzij*, *VT*), aan de ondergang waarvan hij een trilogie wijdde. Maar al een halve eeuw lang is hij daarnaast schrijver, uitblinkend in halfautobiografische verhalen, doordrenkt van lichte ironie. Lezers van dit blad kennen hem van zijn regelmatige bijdragen aan *Argus* (dat als *De Chaos* voorkomt in dit nieuwe boek).

Treffend schetst Vervoort de dodelijke saaiheid en de camaraderie van het kazerneleven bij Huis ter Heide, dat neerkomt op eindeloos wachtlopen om de Amerikaanse luchtmachtbasis in Soesterberg te beschermen. Maar het sterkst en ontroerend zijn de ingehouden herinneringen aan een halve eeuw samenzijn met Melissa. Is de plot van *Zo tedere schade...* ook overtuigend? Dat kan ik, geen geoefend thrillerlezer zijnde, slecht beoordelen. We leren wie de dode vrouw is, maar niet met zekerheid wie haar doodde. Ach, wat doet het ertoe als je van het begin tot het einde door de soepele schrijftrant van Vervoort wordt meegevoerd in

het leven van een langzaam en onwillig herstellende weduwnaar. Ik ken maar weinig schrijvers bij wie ik zo zelden als bij hem blijf haken in een krampachtige formulering, overspannen woordkeus of moeilijke zinswending.

JOHN JANSEN VAN GALEN

Hans Vervoort, Zo tedere schade...
 Brooklyn,
 € 18,50

Bij besprekingen van boeken van *Argus*-medewerkers kan objectiviteit niet worden gegarandeerd.

